

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Et Par Ord om min Dimisprædiken i Anledning af Brevet i Skilderiets No. 72

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Et Par Ord om min Dimisprædiken i Anledning af Brevet i Skilderiets No. 72", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1151. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_141-txt-root.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Et Par Ord om min Dimisprædiken i Anledning af Brevet i Skilderiets No. 72.

At min Dimisprædiken maatte mishage Mange, var saa naturligt, at det Modsatte maatte have gjort den til det latterligste Produkt i vor Litteratur; men at Nogle af Hovedstadens Præster vilde anklage mig for den, det kunde jeg ikke vente, og megen Møje har det kostet mig at kunne tro det. Forkynde De Herrens Ord i den Forstand, jeg tager Udtrykket, da kunne De jo være rolige, thi formodentlig tro dog deres Tilhørere egne Øren; er det derimod ikke saa, da er det vist nok, at ogsaa De ere mente, men kunne De da haabe, Man vilde tro det at være anderledes, hvis jeg kunde dømmes for at have injurieret Standen, ja, kunne De, som redelige Mænd, endog ønske, at Man skulde tro Andet om deres offentlige Tale, end hvad Sandt er? Ei sige De, at De tale Standens, ikke deres egen Sag, thi De maatte være mindre end Børn i Forstand, dersom De for Alvor kunde tro, jeg havde ment Alle, mindst skulde Man vente en saa vrang Udlæggelse af Mænd, der som Talere jo maa vide, at Man taler om det Herskende i Almindelighed; af Præster, som jo maa vide, at saa talte Kristus og Apostlene fordum. Ja, mærkede De det end ikke selv, da tykkes mig dog, at enhver Præsts Vægring ved at tage Del i deres underlige Id maatte oplade deres Øine. Underlig kalder jeg den, kun fordi jeg ei vil sige Mere, thi hvad jeg¹¹⁵² kunde sige, naar De som bære Navn af Videnskabsmænd og Jesu Læres Talsmænd ville drage en Sag for verdslig Domstol, som aldrig der kan afgøres, er klart, og jeg skal sige det, hvis Timen kommer, da jeg bør. Indtil saalænge, ei et Ord mer herom; jeg har fulgt min Overbevisning; Hver følge redelig sin og ræddes ei for at bekende den, da er Hver agtværdig og Følgerne kunne vi rolig overlade til den Eneste, der mægter at overskue Følgernes Række.

Hvad nu Brevskriveren i Skilderiet angaaer, da har jeg kun saare Lidet at sige. Han er enig med mig om, at skal hin Sag føres, maa det være for Publikums Domstol, og jeg seer ikke rettere end at Guds Ord i hans Mund ene betyder den menneskelige Fornufts Udsagn. Da Fornuften, som Alt, er af guddommeligt Udspring, er det vist nok sandt, at Gud taler til os gennem den, men at det ei var det jeg mente, da jeg sagde at Herrens Ord var forsvundet af hans Hus, er jo klart af Prædikenen selv, og jeg har desuden andensteds udførligere sagt min Mening herom* I min Afhandling om Religion og Liturgi i theologisk Maanedsskrift Februar 1807, hvor ogsaa den, som har Lyst, kan se min Dom over Nutids Præster med alle de Undtagelser og nærmere Bestemmelser, som have hjemme i en Afhandling, men ei i en Tale. . Om der nu i Sandhed gives et saadant Guds Ord, som det jeg savner i vor Tids protestantiske Kirke, derom er det Tidsalderen strider med sig selv, og¹¹⁵³ her kan ei være Sted til en saadan Undersøgelse. Jeg har sagt, at Man i Kirken hel ofte hører forfængelig Snak om alskens Smaating paa Jord, ei fordi jeg jo vel vidste, at naar Man vil sige: Intet er stort, kan Man ogsaa sige: Intet er smaat; men fordi jeg troer at Alt er egenlig for smaat til at omtales i Kirken, naar det ei sees i sit bestemte Forhold til det Høiere. Hvad det angaaer, at selv den mindste Anstødssten maa vises og vendes og dreies paa alle Kanter for at den Dydige ei skal snuble over den, som Læsset der væltes af Tuen, da veed jeg vel, det ei er ualmindeligt, at betragte den dydige Mand som et Læs Dyder, men det er ei min Synsmaade, og jeg mener, at naar Man vandrer med aabne Øine ved lys Dag, siger det ikke stort, om Man møder en ubekendt Sten.

N. F. S. Grundtvig.